

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **S. S.** nar. x, státní příslušnost Indická republika, t. č. Zařízení pro zajištění cizinců x, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2015, č. j. OAM – 54/LE-BE02-BE02-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2015, č. j. OAM – 54/LE-BE02-BE02-PS-2015, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v x (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 24. 7. 2015.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá, že žalovaný porušil ustanovení § 2 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jakož i § 46a zákona o azylu.

Žalobce cituje ustanovení § 2, § 68 odst. 3 správního řádu a dodává, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětluje **pouze všeobecné důvody vedoucí k obavám** o tom, že žalobce představuje nebezpečí. Žalobce odkazuje na čl. 31 Úmluvy OSN o právním postavení uprchlíků z roku 1951, publikované pod č. 208/1993 Sb. (dále jen „Ženevská úmluva“), neboť že při opatření omezujícím pohyb uprchlíka je hlavním měřítkem jeho nezbytnost a v úvahu pak přicházejí tři účely, které v individuálních případech zajištění odůvodňují a jsou v souladu s mezinárodním právem, tj. veřejný pořádek, veřejné zdraví a národní bezpečnost. Vzhledem k tomu, že žalovaný rozhodoval podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, žalobce dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), konkrétně na rozsudky ze dne 5. 2. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013-52, ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013-22 a na usnesení NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151 a dodává, že při výkladu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu musí být zohledněno nejen znění tohoto ustanovení, ale též jeho smysl a účel, ale i okolnosti jeho vzniku a původu. Žalobce má za to, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu, když rozhodl, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Z těchto důvodů navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení právních předpisů při rozhodování nedopustil a odkazuje na napadené rozhodnutí, správní spis a přiložené písemnosti. Žalovaný především konstatuje, že žalobce jen širokým výkladem brojí proti povinnosti setrvat v ZZC, neboť míní, že není důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí nebo hrozbu pro bezpečnost státu či veřejný pořádek, aniž by uvedl konkrétní skutečnosti, které by zjištění žalovaného, na jehož základě bylo rozhodnuto o povinnosti žalobce setrvat v ZZC, vyvracely. Žalobce se tak (zcela obecně) dovolává stupně integrace cizince nebo osobních a rodinných poměrů, délky pobytu na území apod. Současně tvrdí, že mu mezinárodní právo mu dává možnost svobodně se pohybovat na území členských států Evropské unie.

Žalovaný shrnul svá předchozí zjištění a dodal, že žalobci bylo celkem dvakrát uloženo rozhodnutím cizinecké policie správní vyhoštění, a to ani v jednom případě nerespektoval a z území ČR nevycestoval. Žalobce tak opakovaně nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o jeho povinnosti vycestovat z ČR dané rozhodnutími o jeho správním vyhoštění a jeho zavedením do evidence nežádoucích osob. Žalovaný rovněž uvádí, že žalobce sice tvrdil, že na území ČR žije se svou přítelkyní paní T. B., avšak jmenovaná tuto skutečnost nepotvrdila, naopak podle jejích slov s dotyčným nežije, pouze mu nabídla společné bydlení, protože neměla na pronájem dostatek financí (žalobce brala jen jako spolubydličiho, neměla v úmyslu s ním žít rodinným životem). Se žalobcem již nechce komunikovat ani s ním žít, a to s ohledem na jeho nelegální pobyt v ČR. Žalovaný dodal, že žalobce minimálně od roku 2006 nevlastní cestovní doklad, který na území ČR ponechal, navíc prokazatelně minimálně ve dvou případech nelegálně vycestoval z území ČR do jiných členských států EU bez platného cestovního dokladu a víza. Na území Velké Británie byl po té zadržen z důvodu drogového přečinu. Aktuálně podaná žádost o mezinárodní ochranu je z pohledu žalovaného čistě účelově podaná, s úmyslem vyhnout se správnímu vyhoštění, neboť žalobce neuvedl žádné důvody relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce nemá na území ČR žádné osoby blízké nebo příbuzné, nemá zde ani žádné jiné vazby, které by zaručovaly jeho dobrovolné setrvání do ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Podle žalovaného bylo prokázáno, že propuštěním žalobce ze ZZC a vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek, neboť lze důvodně předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu České republiky

a pokynů jednotlivých policejních či správních orgánů. Pokud jde o správnost napadeného rozhodnutí, v této věci žalovaný poukazuje na rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 30. 5. 2013 (C-534/11 Mehmet Arslan), resp. rozhodnutí Krajského soudu v Praze č. j. 44 A 28/2013 nebo 44 A 31/2013, jehož závěry jsou aplikovatelné i na daný případ. Žalovaný je toho názoru, že aplikoval řádně na daný případ tzv. pojem veřejný pořádek, resp. jeho porušení, tedy takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních pojmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES nebo usnesení NSS 3 As 4/2010. Žalovaný uzavírá, že žalobce dne 23. 3. 2015 učinil opakovaně prohlášení o mezinárodní ochraně a dne 26. 3. 2015 s ním bylo zahájeno v pořadí již třetí správní řízení. Námitky uvedené v žalobě považuje žalovaný za nedůvodné, proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 15. 3. 2015 rozhodnutím Policie ČR zajištěn a následně umístěn do ZZC. Šetřením Policie ČR bylo dále zjištěno, že žalobce se na území ČR zdržuje bez platného cestovního dokladu a bez povolení pobytu.

Žalobce přicestoval poprvé na území ČR letecky dne 27. 9. 2005 a dne 28. 9. 2005 požádal o mezinárodní ochranu. Po přemístění do Příjímacího střediska x dne 27. 10. 2005 středisko svévolně opustil. Následně bylo vydáno rozhodnutí o neudělení azylu a neshledání překážek vycestování, které nabylo právní moci dne 28. 11. 2005. Podle zjištění žalovaného žalobce již koncem října 2005 nelegálně (ukrytý v kufru vozidla a bez cestovního dokladu či víza) vycestoval z území ČR přes Spolkovou republiku Německo na území Belgického království. Odtud vycestoval ukrytý pod plachtou kamionu do Velké Británie, kde ilegálně pracoval až do 7. 1. 2013, kdy byl britskými orgány zadržen z důvodu drogového přechínu. Dne 15. 4. 2013 byl transferován z Londýna do ČR na základě nařízení Rady (ES) č. 343/2003, protože za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu byla odpovědná Česká republika, která byla povinna ho přijmout na své území.

Dne 15. 4. 2013 bylo žalobci vydáno Inspektorátem cizinecké policie letiště Praha Ruzyně rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 1 roku. Také mu byl vydán výjezdní příkaz platný do 2. 6. 2013 a zároveň byl zařazen do evidence nežádoucích osob na dobu od 23. 4. 2013 do 3. 6. 2014. Dne 18. 4. 2013 žalobce vycestoval z území ČR do Polské republiky, když následně přiznal, že do Polska cestoval s úmyslem opatřit si nelegálním způsobem padělek cestovního dokladu Indie (aby se jím po návratu do ČR prokázal, případně s ním vycestoval do Indie). Během své cesty byl zadržen polskými orgány a na základě Nařízení rady (ES) č. 343/2003 byl předán do ČR. Po návratu do ČR byl zajištěn a umístěn do ZZC v x. Odbor cizinecké policie Hradec Králové na to vydal dne 21. 6. 2013 rozhodnutí o zajištění žalobce podle ustanovení § 125 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 60 dnů. Zajištění bylo žalobci prodlouženo až na maximální dobu 180 dnů. Po propuštění ze zařízení se žalobce dostavil dne 19. 12. 2013 do příjímacího střediska x, kde opětovně podal žádost o mezinárodní ochranu, řízení bylo zastaveno pro nepřipustnost. Dne 13. 1. 2015 byl žalobci udělen výjezdní příkaz na dobu do 11. 2. 2015, žalobce byl poučen o tom, že do uvedeného data musí území ČR opustit. Žalobce pak neúspěšně projevil snahu o kontaktování zastupitelského úřadu své země v Praze. Výjezdní příkaz však nerespektoval a dne 12. 2. 2015 se dostavil na Policii ČR v Brně. Zde mu byla uložena bloková pokuta ve výši 500,- Kč za přestupek podle § 156 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl znovu poučen o tom, že musí území ČR opustit, tentokrát do 13. 3. 2015, dne 14. 3. 2015 se dostavil na Policii

ČR v Uherském Hradišti. Na to byl Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Zlínského kraje, odborem cizinecké policie, za účelem správního vyhoštění dne 15. 3. 2015 zajištěn.

Dne 23. 3. 2015 žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 3. 2015 uvedl, že nikdy nebyl členem politické strany ani jiné organizace, nemá žádné finanční prostředky, movitý ani nemovitý majetek. Nemá žádné příbuzné, v ČR má dle vlastních slov přítelkyni (M., jejíž příjmení, datum narození ani bydliště nebyl schopen uvést), která je s ním těhotná. Do země původu se vrátit nemůže, neboť nemá doklady a Indické velvyslanectví mu odmítlo vydat nové. Žalobce je svobodný, dosáhl středoškolského vzdělání (k této skutečnosti žádný doklad nemá).

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný konstatoval všechny podstatné výše uvedené skutečnosti, a shrnul, že žalobci bylo uděleno dvakrát správní vyhoštění (dne 15. 4. 2013 a 16. 3. 2013), žalobce ani v jednom případě z území ČR nevycestoval, byl zaveden do evidence nežádoucích osob. Podle žalovaného nemá žalobce na území ČR ani členských států Evropské unie žádné příbuzné, k ČR nemá žádné společenské, kulturní ani ekonomické vazby, nevlastní zde žádnou nemovitost ani majetek, nedisponuje finančními prostředky, jeho rodiče již nežijí. Tvrzení o těhotné přítelkyni za situace, kdy žalobce neuvedl její celé jméno, datum narození a bydliště, označil jako zcela nevěrohodné. Žalovaný označil za prokázané, že propuštění žalobce ze ZZC a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek v ČR, neboť lze předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu této země a pokynů jednotlivých policejních či správních orgánů. Žalovaný neshledal žalobce osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, a proto shledal naplnění podmínek stanovených v ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Rozhodl při tom o zajištění žalobce na maximální dobu 120 dnů s tím, že řízení o opakované žádosti bude s vysokou pravděpodobností zastaveno pro nepřípustnost žádosti v zákonem stanovené lhůtě 90 dnů, podaná žaloba ze zákona nemá odkladný účinek, žalobce nemá ze zákona právo pobývat v ČR po dobu soudního řízení, a je proto žádoucí, aby mu již v současné době nebyl umožněn volný pohyb po území ČR, protože nevlastní platný cestovní doklad, opakovaně mařil rozhodnutí policejního orgánu i správního orgánu o jeho povinnosti vycestovat z ČR.

Krajský soud v Praze, aniž by byl povinen nařídít jednání (žalobce se ho nedomáhal a žalovaný souhlasil s rozhodnutím bez jednání), uvážil o žalobě následovně:

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo pokračování osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl

představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak zkombinují-li se tyto faktory a přeroste-li nelegální pobyt až do situace, kdy žalobce maří výkon správního rozhodnutí, aniž by zde byly výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, apod.), je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [např. § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku], a to i přes to, že nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění trvalo pouhých několik dnů. K tomu je třeba dodat, že byť žalobce v žalobě uvádí, že nezákonnost svého jednání nechce bagatelizovat, ve skutečnosti tak činí, když pomíjí, že rozhodnutí o jeho správním vyhoštění (konkrétně rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 14. 2. 2012, č. j. SPR-624/ČJ-2012-9CPR-V243) bylo přezkoumáno v rámci správního soudnictví, přičemž jak žaloba u Městského soudu v Praze, tak i kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu byly zamítnuty, jak soud zjistil z připojeného spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 2 A 12/2012. Za této situace není soudu zřejmé, co ještě na straně státních orgánů by bylo zapotřebí učinit, aby byl žalobce ochoten jejich závěry respektovat, resp. jak dlouhou dobu maření výkonu správního rozhodnutí by státní orgány ČR měly žalobci podle jeho představ tolerovat.

V předmětném řízení však bylo prokázáno, že žalobce nerespektuje povinnosti plynoucí z předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění, na území České republiky pobývá nelegálně a z území České republiky ve stanovené době nevycestoval.

Podle názoru soudu měl žalovaný dostatečné podklady pro posouzení splnění podmínek pro uplatnění § 46a zákona o azylu a nepochybil, když žalobci uložil povinnost setrvat v přijímacím zařízení.

Ve správním řízení tedy byly dány důvody k aplikaci § 46a zákona o azylu. Pokud jde o námitku žalobce, v níž žalovanému vytýká porušení čl. 31 Ženevské úmluvy, § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a shora uvedených ustanovení správního řádu, uvádí soud, že žalovaný postupoval v řízení v souladu s příslušnými právními normami. Žalovaný se nedopustil porušení právních předpisů České republiky ani mezinárodních smluv, neboť postupoval v souladu s příslušnou právní úpravou, která mu umožňuje uložit žadateli o mezinárodní ochranu povinnost setrvat v přijímacím zařízení za splnění zákonem stanovených podmínek. Soud shodně se žalovaným u žalobce shledal naplnění všech podmínek pro aplikaci ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Žalobce není nezletilou osobu bez doprovodu, rodičem s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osobou s vážným zdravotním postižením, těhotnou ženu nebo osobu, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, což ani žalobce sám v žalobě netvrdil. Setrvání v přijímacím středisku po předem stanovenou dobu v případě, že osoba na území státu vstoupila nelegálně a představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, nelze vnímat jako „zbavení svobody“. Uložení povinnosti setrvat po určitou dobu v přijímacím středisku je bezpochyby rozhodnutím, které zasahuje do osobní svobody (pohybu) žadatele o udělení mezinárodní ochrany, avšak v případě osoby představující nebezpečí pro veřejný pořádek nutno připustit oprávnění státního orgánu přijmout opatření zabraňující zcela volnému a nekontrolovatelnému pohybu takového jedince. Je nutno vnímat rozdíl mezi

zbavením svobody a pouhým omezením svobody na předem přesně stanovenou dobu. Omezením svobody v případě žalobce nedošlo k porušení čl. 31 Ženevské úmluvy.

Jak již zdejší soud vícekrát konstatoval, i v této věci považuje soud za nezbytné upozornit na závěry rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. C-534/11 Mehmet Arslan a na svůj dříve vydaný rozsudek ze dne 17. 7. 2013, č. j. 44 A 28/2013 – 20, jehož závěry jsou aplikovatelné i na daný případ.

V označeném rozsudku bylo konstatováno, že: *...,SD EU v odpovědi na předběžné otázky položené Nejvyšším správním soudem uvedl, čl. 2 odst. 1 návratové směrnice ve spojení s bodem 9 jejího odůvodnění musí být vykládán v tom smyslu, že se tato směrnice nevztahuje na státního příslušníka třetí země, který podal žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu procedurální směrnice, a to v době od podání uvedené žádosti do přijetí rozhodnutí o této žádosti v prvním stupni, či případně do rozhodnutí o oprávněném prostředku podaném proti uvedenému rozhodnutí. V návaznosti na to však v odst. 56 odůvodnění uzavřel, že je proto prozatím na členských státech, aby za plného respektování závazků vyplývajících z mezinárodního práva i z práva unijního stanovily důvody, pro něž smí být žadatel o azyl zajištěn nebo ponechán v zajištění. V odstavcích 57 a 58 pak jako limity dané unijním právem zmiňuje ustanovení čl. 18 odst. 1 procedurální směrnice a čl. 7 odst. 3 směrnice o minimálních normách.*

Z uvedeného tedy vyplývá, že unijní právo otázku zajištění žadatele o azyl výslovně neupravuje a je na členských státech, aby v případě potřeby takovou možnost upravily ve svém vnitrostátním právu. To ČR učinila právě ustanovením § 72 odst. 3 zákona o azylu a § 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, když v této oblasti, jež (jak SD EU ve zmíněném rozsudku uvedl) je unijním právem neregulovaná, zakotvila shodný režim pro zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu jako pro cizince, kteří o mezinárodní ochranu nepožádali. Žalobce v podané žalobě zjevně vychází z nesprávné představy, že tam, kde chybí regulace v unijním právu, nesmí ČR přijímat žádná legislativní pravidla. Takový závěr je však zjevně nesprávný, zejména pak v oblasti, jež je pouze předmětem harmonizace prostřednictvím směrnic. Soudu není známa žádná norma, jež by v této oblasti vnitrostátní regulaci zakazovala. Nelze tak hovořit o rozporu příslušných ustanovení s unijním právem.

Pokud pak SD EU v případě Mehmet Arslan pod bodem dva uzavřel, že unijní právo nebrání tomu, aby byl žadatel o mezinárodní ochranu ponechán v zajištění, jestliže se po individuálním posouzení všech okolností ukáže, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem zdržet či zmařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, činil tak na základě konkrétního dotazu předloženého Nejvyšším správním soudem a reagoval na konkrétní typovou situaci. Jak plyne z odst. 54 odůvodnění, smyslem poskytnuté odpovědi bylo mj. dostatečně zdůraznit, že samotným důvodem pro pokračování v zajištění nemůže být ve smyslu čl. 18 odst. 1 procedurální směrnice bez dalšího pouze souslednost vydání rozhodnutí o vyhoštění a následné žádosti o přiznání mezinárodní ochrany. Z odst. 53 a 56 odůvodnění rozsudku pak jasně plyne, že tento v odpovědi zmíněný důvod nelze chápat jako jediný možný pro pokračování v zajištění cizince a že členský stát může stanovit i jiné důvody pokud dodrží omezení daná unijním právem – např. čl. 7 odst. 3 směrnice o minimálních normách.

Důvod zajištění opírající se o § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. skutečnost, že je zde nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neodporuje čl. 18 odst. 1 procedurální směrnice a vyhovuje i relativně širokému prostoru, který je národnímu zákonodárci dán čl. 7 odst. 3 směrnice o minimálních normách. S ohledem na skutečnost, že důvody pro zajištění žalobce byly poprvé shledány již před podáním žádosti žalobce o přiznání mezinárodní ochrany, je evidentní, že zajištění

žalobce není odůvodněno (výhradně) podáním takové žádosti. Rozhodnutí o prodloužení tohoto zajištění sice již podání žádosti zmiňuje, nicméně důvody pro prodloužení zajištění žalobce o ně nijak neopírá, neboť je i nadále spatřuje v předchozím jednání žalobce, který dlouhodobě ignoroval cizinecké právo platné na území ČR a předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění.

Lze tedy shrnout, že přesvědčení žalobce o rozporu ustanovení § 72 odst. 3 zákona o pobytu cizinců s unijním právem není správné a stejně tak se žalobce mylí, jestliže považuje za jediný možný důvod pokračování zajištění své osoby po podání žádosti o mezinárodní ochranu závěr, že podaná žádost byla zjevně účelová. Důvodem pro zajištění žalobce může být v souladu § 127 odst. 2 a § 124 zákona o pobytu cizinců (a bez rozporu s unijním právem) i skutečnost, že se žalobce v minulosti vyhýbal výkonu správního vyhoštění a dlouhodobě porušoval předpisy cizineckého práva. Nelze tak úspěšně napadenému rozhodnutí vyčítat, že se nezabývalo otázkou eventuální účelovosti podané žádosti, neboť k tomu by byl důvod např. teprve při prodlužování trvání zajištění nad 180 dnů ve smyslu § 125 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, bylo-li by již jedinou překážkou realizace správního vyhoštění právě jen a pouze běžící řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.“

V nyní projednávané věci je situace obdobná. Z obsahu správního spisu jednoznačně plyne, že žalobce byl zajištěn Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Zlínského kraje, odborem cizinecké policie, za účelem správního vyhoštění dne 15. 3. 2015 podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců z důvodu obavy z nebezpečí skrývání a ztěžování výkonu úředního rozhodnutí, tedy ještě dříve než podal v pořadí poslední (třetí) žádost o udělení mezinárodní ochrany. Důvodem, pro který přistoupil žalovaný k uložení povinnosti žalobci setrvat v zařízení pro zajištění i po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, bylo dostatečně skutkově podložené zjištění, že jednání žalobce spočívající v nerespektování v minulosti uložených správních vyhoštění, trestu vyhoštění a nevycestování z České republiky, může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

Tyto obavy, které také soud považuje s ohledem na dosavadní chování žalobce na území České republiky za opodstatněné, přetrvávají i po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a jsou v napadeném rozhodnutí náležitě a v dostatečném rozsahu popsány. Zpochybňování správnosti závěrů napadeného rozhodnutí způsobem, jak činí žalobce, nemůže soud akceptovat. Žalobce pobývá na území České republiky nelegálně již řadu let, je obeznámen s obsahem rozhodnutí o správních vyhoštěních a důvodech svého zajištění a musí si proto být vědom povinností z těchto rozhodnutí plynoucích. Uložené povinnosti (opustit území České republiky) neplní, na území České republiky zůstává i přes uložená správní vyhoštění, trest vyhoštění a zákaz vstupu na území členských států EU. Je tak zcela zjevné, že žalobce svým dosavadním chováním dává dostatečně najevo neochotu podřídit se pravidlům veřejného pořádku, pod který je nutno podřadit mimo jiné i respekt k pravidlům chování plynoucím z právních předpisů a individuálních správních aktů na jejich základě vydaných (dvou rozhodnutí o správním vyhoštění) a také trestu vyhoštění a zákazu pobytu. Žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany v České republice opakovaně od roku 2005, vždy však neúspěšně. Na základě shrnutí a posouzení dosavadního jednání žalobce nelze než konstatovat, že žalobce ohrožuje veřejný pořádek České republiky a že posledně podanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany sleduje jediný cíl, kterým je oddálit nucené vycestování z České republiky. Účelovost postupu žalobce je nasnadě, neboť jeho dosavadní jednání svědčí o snaze setrvat na území České republiky stůj co stůj i za cenu porušování pravidel chování cizince nastavených jak v zákoně o pobytu cizinců, tak v trestním zákoně.

Jestliže žalobce není ochoten podřídít se uloženým povinnostem, je na České republice, aby takové jednání „sankcionovala“ a vynutila si tak respekt k pravidlům veřejného pořádku.

Soud tedy shrnuje, že závěr o naplnění podmínek pro uložení povinnosti žalobci setrvat v ZZC podle §46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu učinil žalovaný na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a v návaznosti na obsah odůvodnění rozhodnutí soud k námitce nepřezkoumatelnosti závěru, zda by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, uzavírá tak, že žalovaný tento závěr dostatečně odůvodnil konkrétními okolnostmi, přičemž tento závěr soud považuje za správný. Hodnocení otázky, zda jednání žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, je totiž hodnocením komplexním a vyžaduje si souhrnné zhodnocení veškerých dosavadních poznatků o tom, do jaké míry žalobce respektuje právní předpisy ČR. Za těchto okolností je přijatelné i souhrnné skutkové zjištění, jak je prezentuje žalovaný v napadeném rozhodnutí. Jestliže tedy žalovaný dospěl k závěru, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, je tento závěr správný a je odůvodněn okolnostmi zmíněnými v textu napadeného rozhodnutí dostatečnou měrou. Za těchto okolností má soud za nedůvodnou i námitku brojící proti nevymezení pojmu „nebezpečí pro veřejný pořádek“, neboť tento pojem je v dané věci definován uvedením konkrétních skutečností, které jej ve svém souhrnu naplňují a není tudíž zapotřebí nad tento rámec požadovat po žalovaném další neurčité teoretické úvahy.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce poukazující na nedostatky v odůvodnění. Důvody, pro které žalovaný přistoupil k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, jsou z odůvodnění rozhodnutí patrné a skutkovými zjištěními podložené. Napadené rozhodnutí proto v rámci soudního přezkumu plně obstálo.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*), žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. dubna 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 30. 4. 2015 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková